

Full diocesà

16 de novembre del 2014

p4 i p5 – Entrevista a l'ecònom diocesà

p6 – Per una actitud correcta a missa

La comunió espiritual

El concepte és senzill: combregar espiritualment consisteix a desitjar combregar sacramentalment, alimentant aquest desig amb els mateixos afectes i determinacions amb què ens preparem per a fer-ho durant la santa missa. Però una idea tan simple va cridar l'atenció de sant Tomàs d'Aquino, el qual afirmà que «combregar espiritualment Crist és també rebre espiritualment el sagrament». És a dir, pot produir els mateixos fruits, no per la força del sagrament, sinó per les disposicions del fidel.

No està prescrita cap oració específica, però sí que són necessaris tres passos. Primer, un acte de fe en la presència real de Crist sota les espècies eucarístiques. Segon, el desig de combregar sacramentalment i unir-se en intimitat amb ell. I tercer, la petició d'assolir les mateixes gràcies que si el sacerdot ens donés la sagrada comunió.

Si es compleixen aquests requisits, poden guanyar-se les indulgències que l'Església atorga als qui practiquen aquesta devoció en estat de gràcia. I aquesta comunió es pot realitzar amb la freqüència que es desitgi: «qualsevol devot pot cada dia i cada hora combregar espiritualment amb fruit» si té «bona voluntat i devota intenció» de fer-ho sacramentalment, diu Tomás de Kempis.

Hi ha moltes fórmules. Per exemple, podem dir: «Bon Jesús, us crec present en el Santíssim Sagrament, us estimo i us desitjo. Veniu al meu cor. Jo us abraço; no us separeu mai de mi!»

«Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat?»

Diumenge XXXIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre dels Proverbis

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogii davant de tot el poble.

(31,10-13.19-20.30-31)

Salm responsorial

Feliç tu, fidel del Senyor.

(Salm 127)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

(5,1-6)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. [El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.]

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es

presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyats cinc més. [L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor. Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».]

(25,14-30)

«Que en té, de valor, una bona esposa! És molt més preuada que les perles»

Administradors

Mn. Marc Majà i Guiu

Jesús, el bon Mestre, vol ensenyar-nos avui la importància que reconeguem i fem rendir els dons, pocs o molts, que Déu ens ha donat. I ho fa amb la paràbola d'un amo que confia els seus béns a tres administradors: els dos primers fan rendir els dons rebuts i, així, n'obtenen de més grans; el tercer, en canvi, es dedica simplement a conservar («amagar») allò rebut, sense obtenir-ne res. Com és lògic (si més no des del punt de vista mercantil), en el moment de passar comptes, l'amo elogia i premia els dos primers mentre que recrimina i penalitza el darrer.

L'amo és imatge de Déu i els administradors són imatge de cadascun de nosaltres. Mentre que els dos primers es posen a treballar amb els dons rebuts, el tercer els guarda en un amagatall. Allò interessant, però, són les paraules d'aquest darrer: «Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat.» L'administrador reflecteix una clara desconfiança envers el seu amo i, cosa pitjor, dóna a entendre que, en el fons, no reconeix que l'amo li hagi donat res («voleu collir on no havíeu sembrat»). La qüestió essencial de la paràbola, per tant, no és pas si els administradors han produït molt o poc sinó si han sabut reconèixer el que han rebut i, conseqüents amb aquesta gratuïtat, ho han posat al servei dels altres.

Jesús, doncs, vol que cadascun de nosaltres prenguem consciència del molt que Déu ens ha donat, del molt que ell ens ha posat a les mans, a fi que, amb tota la nostra confiança posada en ell, ho fem treballar, a glòria seva i bé dels germans.

La imatge

Paràbola dels talents. Willem de Poorter. Déu ens ha fet lliures i, per tant, responsables, i ens ha omplert dels seus dons. Com a pare que ens estima ens demanarà comptes de l'ús que n'haurem fet. Ens perdonarà, però sense acceptar, amb complicitat, les excuses de la nostra mandra o murrieria.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

17 dilluns

—Santa Isabel d'Hongria (1207-1231)
—Sant Gregori Taumaturg, bisbe (s.III)
Apocalipsi 1,1-4;2,1-5a / Salm 1 / Lluc 18,35-43

18 dimarts

—Sant Aureli, màrtir
—Dedicació de les basíliques de sant Pere i de sant Pau, apòstols
Apocalipsi 3,1-6.14-22 / Salm 14 / Lluc 19,1-10

19 dimecres

—Sant Crispí, bisbe (s.III)
Apocalipsi 4,1-11 / Salm 150 / Lluc 19,11-28

20 dijous

—Sant Octavi, màrtir (†284)
Apocalipsi 5,1-10 / Salm 149 / Lluc 19,41-44

21 divendres

—La Presentació de Santa Maria, verge
—Sant Gelasi, papa (s.V)
Apocalipsi 10,8-11 / Salm 118 / Lluc 19,45-48

22 dissabte

—Santa Cecília, verge i màrtir (s.III)
Apocalipsi 11,4-12 / Salm 143 / Lluc 20,27-40

23 Jesucrist Rei de tot el món / Cicle A

—Sant Climent, papa (†101)
—Sant Columbà, abat (s.VI-615)
—Santa Lucrècia, verge (†306)
—Santa Felicitat, màrtir
Ezequiel 34,11-12.15-17 / Salm 22 / 1Corintis 15,20-26.28 / Mateu 25,31-46

«Som com una família amb molt patrimoni però amb pocs ingressos»

Joan Carles Carles, ecònom diocesà

En el Full d'aquesta setmana en què celebrem la diada de Germanor entrevistem l'ecònom diocesà, Sr. Joan Carles Carles. De formació enginyer industrial i màster MBA per l'IESE de Barcelona, aquest pare de família, casat i amb dues filles universitàries, fa més de deu anys que està en aquest càrrec en el nostre bisbat.

En el Dia de l'Església Diocesana es presenten els resultats econòmics de l'any anterior. Com valora els comptes del bisbat de Vic de l'any 2013?

El resultat econòmic d'aquest any reflecteix d'una forma molt fidel el que han estat els resultats d'aquests darrers anys de crisi. Els ingressos ordinaris han estat inferiors a les despeses ordinàries, cosa que ha produït uns dèficits que en el 2013 ha estat de 341.800 €. Les xifres que avui es publiquen inclouen totes les realitats diocesanes, és a dir, les parròquies, les entitats, el Seminari i l'administració

diocesana. Aquesta realitat que no ens agrada, la intentem minimitzar amb un pla de contenció de les despeses, per adequar-les a la disminució constant i inexorable dels ingressos. En els darrers tres anys els ingressos ordinaris han caigut en 801.787 €, i les despeses, en 594.308 €.

Quins serien els motius que porten a aquesta davallada d'ingressos?

Crec que no hi ha un únic motiu i quan es tracta de múltiples factors l'anàlisi és més complicada. En primer lloc, aquests anys de recessió han fet que la contribució dels fidels en les diferents col·lectes del bisbat i parròquies hagin minvat, i això, barrejat amb el progressiu envelliment d'aquests feligresos. També es nota l'envelliment del nostre clergat, que fa que no es puguin fer totes les celebracions que es feien anys enrere. En segon lloc, els rendiments del patrimoni mobiliari també han disminuït, fruit de la menor retribu-

ció de les rendes del capital; tothom té present que aquells estalvis que té dipositats en una entitat financera cada cop donen menys, i també les rendes del patrimoni immobiliari s'han ha-

Sobre les aportacions al Domund

En la darrera separata del Full Diocesà amb motiu del Dia Mundial de les Missions, el Domund, que va sortir el passat 19 d'octubre, hi apareixia com sempre la relació de les aportacions que van fer l'any 2013 les diferents parròquies del bisbat a aquesta causa. Des de la Delegació Episcopal de Missions demanen que informem que, per un error involuntari, no hi va aparèixer l'aportació de la parròquia de Sant Fruitós de Bages: 446 euros.

5 –notícies del bisbat

gut d'ajustar amb motiu de la crisi. En tercer lloc, el ingressos provinents de l'assignació tributària han disminuït lleugerament, malgrat que s'han ajustat els criteris de repartiment a l'alça i que el nombre d'incorporacions de sacerdots a la nostra diòcesi, respecte a d'altres, ha estat positiu.

Pel que fa a les despeses, quines creu que són les dades més rellevants?

En el capítol de despeses, el més important és l'esforç realitzat en tots els àmbits per ajustar-nos als pressupostos aprovats. Tenint en compte que el capítol de despeses de funcionament s'ha reduït en els tres darrers anys en 671.682 € i el de personal s'ha incrementat en només 76.882 €, ja es pot veure que l'esforç de contenció i austeritat ha estat important. A tall d'exemple, actualment l'assignació que reben els sacerdots del nostre bisbat és de 880 € bruts al mes, i el bisbe, 1.250 €.

Les parròquies aporten a l'economia diocesana un 33 % de les seves col·lectes i celebracions. Quin sentit té aquesta aportació?

Tots els bisbats tenen un sistema d'aportació de recursos econòmics de les parròquies cap a l'administració diocesana. El sentit és contribuir a les moltes despeses que s'atenen des del bisbat: assignacions i desplaçaments dels capellans, assegurances dels immobles de tot el bisbat (que inclouen rectories, locals i temples parroquials), serveis tècnics externs, subvencions per obres en parròquies amb pocs recursos, aportacions als pressupostos d'entitats diocesanes com el Museu Episcopal, l'Arxiu Episcopal, el Seminari Interdiocesà i secretariats i despatxos interparroquials. Tot això assegura un sentit de comunió diocesana molt enriquidora en temps en què moltes parròquies rurals i petites

L'Església necessita la teva ajuda i el teu compromís econòmic
Dia de l'Església Diocesana - Jornada de Germanor 2014

no tindrien suficients recursos per a subsistir.

Però hi ha molta gent que creu que l'Església és rica?

Podríem convenir que molta gent ens pot veure com aquelles famílies riques, amb molt de patrimoni, però pocs ingressos recurrents. Això provoca que les despeses per a mantenir tot aquest patrimoni siguin molt importants, ja que una gran part es troba afectada al culte i en molts casos es tracta de parròquies molt petites amb escassos recursos econòmics, però que han de continuar donant els serveis pastorals.

És cert que l'Estat finança l'Església? Des de l'any 2006, en què es va canviar el model de finançament de l'Església espanyola, l'Estat ha deixat de finançar amb el seu pressupost l'activitat dels bisbats. El model que es va implantar és similar al model italià, en què els ciutadans voluntàriament, en la seva declaració de la renda, poden optar per marcar la creueta que destinarà un 0,7 % dels seus impostos a l'Església Catòlica i que pot complementar amb un altre 0,7 % a altres fins socials, on una part va també per a Càritas. Per tant, l'Església

s'ha hagut d'espavilar i apostar per campanyes publicitàries que recorden, a tots aquells que volen col·laborar en totes les tasques pastorals, socials, sanitàries i educatives que duem a terme, que ho poden fer per aquesta via.

També es comenta que l'Església rep un tracte fiscal de favor respecte d'altres agents socials...

Des de l'any 2002, en què es va aprovar la Llei de Mecenatge, l'Estat equipara l'Església amb la resta d'entitats del sector no lucratiu (fundacions, ONGs, congregacions, etc.) a rebre un tracte fiscal diferenciat respecte de les empreses, en atenció a la important tasca social que estan efectuant en els seus àmbits d'actuació.

Per últim, quins creu que són els temes de futur al bisbat de Vic?

Des del punt de vista econòmic, hem de procurar els recursos necessaris per a portar a terme l'activitat pastoral ordinària, ajudar les parròquies més petites en aquelles actuacions extraordinàries que no poden afrontar i efectuar el desplegament del Pla Diocesà de Pastoral 2014-2019 recentment aprovat.

Per una actitud adequada a missa

Henry Vargas Holguín

Alguns consells pràctics per a viure plenament la santa missa: **Arribar puntuals.** Per què? Per a preparar-nos-hi espiritualment fent la nostra oració personal. Fins i tot per mirar anticipadament les lectures aprofitant el Full Diocesà. Quan es llegeixen les lectures del dia abans de missa tens una bona idea del que el Senyor ens dirà i això servirà per a entendre millor l'homilia.

Saluda el Senyor. Entrant al temple la teva primera acció ha de ser saludar el Senyor. Mai no hi entris despistat. Busca el sagrari. Hi haurà un llum encès indicant el seu lloc on està reservat el Santíssim Sagrament. Si la salut t'ho permet, agenolla't completament o almenys posa el genoll dret a terra (genuflexió), com a senyal d'adoració i respecte en estar davant el Senyor. Una vegada fet el teu acte d'adoració, busca el lloc que vulguis, tant de bo començant a ocupar els primers bancs.

Mou-te amb respecte. Si has de moure't dins l'església, fes-ho amb respecte. I quan hagi de passar d'un costat a l'altre, passant davant l'altar, fes una reverència profunda, encara que no hagi començat la missa. Si ja hi ha el Senyor a l'altar, fes una genuflexió senzilla.

Observa el silenci. Hi haurà persones pregant o preparant-se per a la confessió o confessant-se. Roman en silenci o pregant com a preparació personal i per tal de respectar la relació dels altres amb Déu. Cal observar el silenci abans, durant i després de la celebració. Considera que la missa és un acte sagrat; això implica apagar o silenciar el telè-

fon mòbil; no el posis amb vibrador, perquè et distreu i et fa dependent. Si per distracció t'oblides d'apagar el telèfon mòbil i et sona durant la missa, no surtis de l'església a respondre; apaga'l immediatament.

Vesteix amb dignitat. La casa de Déu és el lloc on es renova incruentament el sacrifici de Crist en la creu; per tant, vesteix-te amb el millor que tinguis. Per la dignitat del lloc i del moment i no per lluir-te davant la gent. No portis vestimentes atrevides encara que faci calor, ni roba esportiva, ni pijames, ni shorts...

Controla els teus fills. Si són petits, evita que juguin molestant els altres i educa'ls en el respecte que mereixen el lloc i el moment; així sabran la importància que té. Si són molt petits, procura de situar-te als bancs del final per si és necessari sortir de l'església a tranquil·litzar-los en cas que plorin.

Respecte. Diu Jesús: «La meva casa serà anomenada casa d'oració» (Mt 21,13). Per tant, el temple parroquial no és lloc per a tertúlies; no confonguis l'església amb una cafeteria, no t'asseguis amb les cames creuades com en els actes o reunions socials.

No afavoreixis la distracció. A missa abandona tot altre assumpte o pensament. No desvaloris la missa amb un cor dividit, pensant en els teus assumptes fora de missa. No t'ocupis en banalitats, ni mirant els altres, molt menys amb malícia o obscenitat. Tampoc no miris massa el rellotge, com si tinguessis ganes que la missa acabi al més aviat possible.

L'article

Anímicament pasqual

Pere Oliva, prev.

El mes de novembre, anomenat el mes de les ànimes, va predisposant-nos per a l'hivern. Va situant-nos a tots en un camí que fa olor de llar de foc; va pintant amb colors groguencs les fulles dels arbres, com l'infant entretingut amb un llapis i un paper; i els captards van adquirint aquella melangia, quasi mortuòria, que calca la foscor allargassada de les ombres i les vesteix de dol, en aquests dies tan curts.

Aquest mes de les ànimes ens convida a redescobrir, en aquesta mena de reclusió temporal que van marcant els mesos tardorals, el gust per la pregària, tot recordant aquells que han passat abans que nosaltres en el pelegrinatge de la vida. I aquest repàs, gràfic i històric, que fem tot revivint en un record més o menys viu aquells que hem estimat i ens han estimat, aquells i aquelles que hem conegut en un període de la vida, o amb qui hem compartit afanys, esperances i projectes, ens porta a l'agraïment i a la intercessió.

Són, aquests, dos tipus de pregària que no podem oblidar. Agrair és un exercici que aniria bé que fos constant en la nostra vida. Acció de gràcies a Déu pels altres, pels moments que la vida ens ha regalat per a caminar en el goig o per a compartir la passió i la creu del Senyor. Acció de gràcies per mil rostres dels qui s'han avançat en el camí: aquell somriure, aquell gest de saviesa, aquelles paraules de consol, aquella familiaritat i tendresa viscudes, aquella acció decisiva, aquells mots allisonadors o guaridors... No deixem de donar-ne gràcies, com ens recorden les reflexions litúrgiques en les pregàries de molts diumenges.

Intercessió és reviuere la necessitat de l'altre, presentant al Pare, en Crist, un moment de la vida d'algú, un àmbit que cal transformar, una situació que cal valorar en la seva justa mesura, una petició oberta en bé d'un grup o d'algú... No podem deixar de valorar aquesta manera de pregar.

Els salms ens hi ajuden. Ens preparen per a rebre, ens disposen per a donar. Ens entrenen per a la generositat i alhora ens capaciten per a acollir tot el bé de què som dipositaris per la pregària dels altres. Tot un sistema econòmic que intercanvia dons espirituals entre uns i altres en el si de l'Església i en la vasta extensió del nostre món. De fet, cada cristià és un intercessor pels altres, com el Mestre va ser-ho per a tots.

Aquest intercanvi recíproc de precis i súplices ens fa entendre Déu, la humanitat i nosaltres des d'una perspectiva espiritual, des d'una espiritualitat marcada pel segell de Crist.

Diríem que el novembre que vam encetar, malgrat el creixent de l'hora foscant, té una flama de llum que el fa anímicament pasqual.

El llibre

Paraula i vida 2015

Josep Maria Solà i Montserrat

La nova edició del llibret *Paraula i vida* ja és a la impremta i compartirà amb els comentaris del teòleg Josep Maria Solà i Montserrat. L'autor és membre del seminari permanent d'autors pre-nicencs la Facultat de Teologia de Catalunya, forma part de l'equip responsable de l'Escola de Teologia del Maresme i col·labora en tasques pastorals a la parròquia de Sant Josep de Mataró. Solà vol descobrir «algunes claus dels textos bíblics per als homes i dones d'avui». Una intenció que recupera en l'edició 2015 de *Paraula i vida*.

L'any passat va fer deu anys que l'editorial Claret publica aquest llibret.

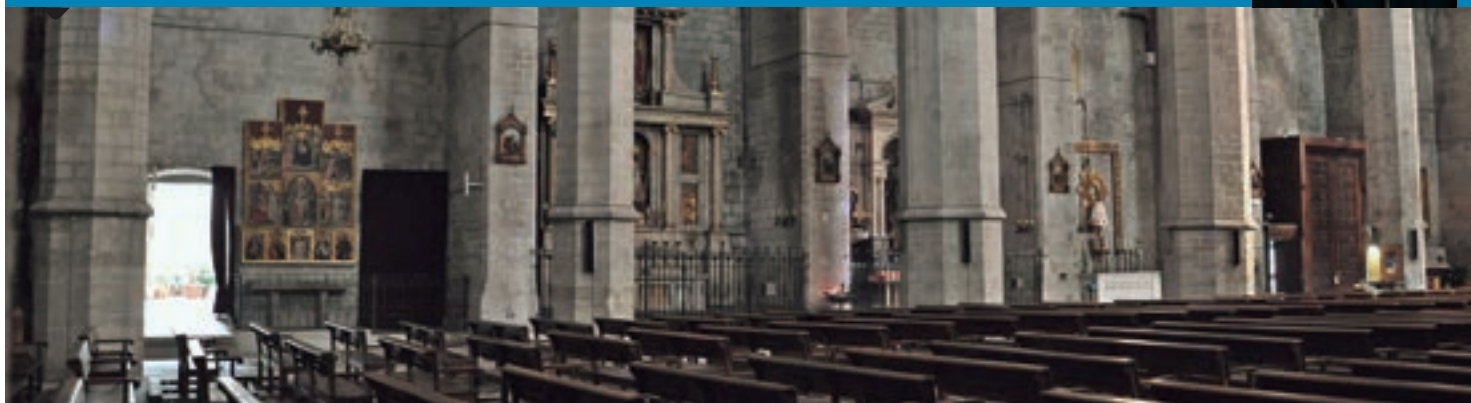
Les diverses edicions internacionals de *Paraula i vida* són instrument per a ajudar els creients a acostar-se a la Paraula, a través de breus comentaris a l'evangeli de cada dia de l'any.

L'Església et necessita

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tantes vegades sentim a dir que l'Església és rica que, quan escoltem la frase «L'Església et necessita», podem restar una mica perplexos. Certament que, des d'una mirada exterior, pot semblar que l'Església, amb els seus temples i els seus objectes de culte, amb les seves instal·lacions i obres, dóna la imatge d'una entitat amb poder econòmic. Però els qui coneixem l'Església des del seu interior i en el seu misteri de «sagrament universal de salvació», sabem ben bé que l'Església, per a poder complir la seva missió de caritat, d'evangelització i de culte necessita l'ajut de tots i cada un dels seus membres. Sense el compromís econòmic de tots els qui formem l'Església de Jesucrist, aquesta no pot complir del tot la missió que té encomanada.

L'ajut i el compromís econòmic que l'Església necessita no és, però, per a ella mateixa. L'Església ho és de veritat quan surt a trobar-se amb els homes, quan es dóna del tot perquè Jesús pugui néixer en el cor humà. «Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist. Repeteixo aquí per a tota l'Església el que moltes vegades he dit als sacerdots i laics de Buenos Aires: m'estimo més una Església accidentada, ferida o tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església tancada pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats. No vull una Església preocupada per ser el centre i que acabi clausurada en un embolic d'obsessions i procediments.» Aques-

tes paraules del papa Francesc en l'exhortació *Evangelii gaudium* ens fan entendre quina és l'Església que ens necessita, a la qual hem de donar suport amb compromís personal i econòmic.

L'Església que ens necessita és la que està en sortida missionera. I en aquesta no podem pas entendre que això és qüestió d'uns pocs, d'alguns experts. Ser missioner i evangelitzador és propi de tot cristià. Un cristià és, al mateix temps, deixeble i missioner. Tots, allà on siquem, en el nostre món familiar, social, laboral, cultural, hem de ser evangelitzadors. També ho hem de ser amb el nostre compromís econòmic. La nova evangelització que demana el nostre món i que el Sant Pare ens recorda contínuament, necessita certament la implicació de tots, i aquesta és també econòmica. Són moltes les activitats que hem de fer, són també moltes les publicacions que caldrà preparar. La implicació econòmica de tots nosaltres serà necessària per a poder fer possible aquesta nostra Església en sortida missionera.

No podem fer el sord a la crida que ens adreça l'Església en aquests moments. L'Església necessita la teva ajuda i el teu compromís econòmic. Sense tu no serà complerta la missió, mancarà molt per complir la missió de l'Església, tant en la tasca d'evangelització com en la celebració i en la caritat. Dóna-hi, doncs, resposta ben generosa.

